

[Forsvarsministeren.]

samt lov nr. 173 af 12. april 1949 givne bemyndigelse til at foretage de for afsendelse og opretholdelse af en dansk besættelsesstyrke til udlandet fornødne foranstaltninger.

Det er tredje gang, et forslag med dette indhold forelægges den høje rigsdag. Første gang var i 1947, da den første overenskomst imellem den danske og den engelske regering om afsendelsen af en styrke til besættelsesopgaver i Tyskland blev vedtaget, og den næste gang var ved forlængelsen, loven af 12. april 1949, ifølge hvilken — som ved den første lov — aftalen gik ud på, at der skulle opretholdes en besættelsesstyrke i Tyskland i en 2-årig periode. Der har i disse aftaler været et opsigelsesvarsel på seks måneder, men i efteråret henstillede den engelske regering til den danske regering, at man tog en udsættelse udover opsigelsesterminen, og der blev foretaget en noteudveksling mellem den engelske og den danske regering om hele forholdet, hvorved man blev enig om at ville se tiden an, bl. a. på baggrund af de almindelige vesteuropæiske forhandlinger, der foregår om de forskellige Atlantmagters deltagelse i den fælles forsvarsstyrke for Vesteuropa. Man havde på fornemmelsen, at der måske i løbet af foråret ville blive større klarhed vedrørende hele dette problem, som jo er genstand for kontinuerlige drøftelser imellem Atlantmagterne.

I dag er baggrunden for fremsættelsen af lovforslaget en anden end tidligere, idet det danske kommando i Tyskland indtager en anden stilling end før på baggrund af den overenskomst, som Danmark har afsluttet om oprettelsen af en vesteuropæisk fælleshær, og hvorved man fra dansk side, som det vil være tinget bekendt, for kort tid siden har givet tilslutning til, at det danske kommando skal tildeles den øverstkommanderende for de vesteuropæiske forsvarsstyrker. Det er på den baggrund, man fra regeringens side ikke har ment — og det har fundet støtte hos flertallet i folketinget —, at det var ønskeligt at foretage en hjemkaldelse af styrkerne i dette øjeblik. Derfor har man nu forhandlet med den britiske regering om en fortsættelse af den overenskomst, som man gik ind på i 1947, men ifølge hvilken styrkerne dog har været nedadgående fra 1947 til nu, idet vi startede med at sende en styrke på ca. 4.000 mand, den såkaldte brigade, til Tyskland, medens der i øjeblikket kun befinder sig godt og vel 1.000 mand dernede.

Indholdet af den overenskomst, som nu

er afsluttet, og som danner baggrund for det forslag, der her forelægges, er dette, at overenskomsten skal forlænges uændret, indtil der eventuelt afsluttes en overenskomst vedrørende stationering af styrker i Tyskland mellem de interesserede Atlantmagter. Overenskomsten hviler altså på det samme grundlag, som hidtil har foreligget, og som har været offentliggjort, men der er sket en tydeliggørelse for et enkelt punkts vedkommende, idet bestemmelserne om, hvem den danske chef for kommandoen skal underlægges, er klarere udtrykt, end det har været tidligere. De regler, som nu er fastslået i overenskomsten, går ud på, at chefen for det danske kontingent skal underlægges for det første den britiske højkommissær på samme måde, som det er tilfældet for den britiske chef for Rhinhæren. Der sker altså her en ligestilling med chefen for det danske kontingent og chefen for Rhinhæren. For det andet skal den britiske Rhinhærs chef have ledelsen af og kommandoen med hensyn til de besættelsesopgaver, der måtte komme til at foreligge, men så er det endelig slået fast i den lille ændring, der nu er gennemført, at med hensyn til den kommandovej, man skal følge i tilfælde af krigsmæssige operationer eller forberedelse hertil, er den danske styrke underlagt den nordeuropæiske region og den kommando, som gælder for den nordeuropæiske region. Det vil sige, at man med denne bestemmelse har søgt at få slået fast så stærkt, som det overhovedet kan gøres, at det danske kontingent, der altså operativt henhører under den nordeuropæiske region, er bestemt til forsvar direkte af dansk territorium.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Chr. Nielsen: Da det store våbenopgør sluttede i 1945, var det for anden gang i dette århundrede lykkedes store dele af verden at nedkæmpe Tyskland, det Tyskland, som to gange havde vist sig at være stærkt militaristisk og aggressivt overfor nabostater, overfor hele omverdenen. Ud af de ufattelige lidelser og ofre, menneskeheden havde gennemlevet ved disse to store verdensomspændende krige, var det naturligt, at der rejste sig et stærkt krav om, at nu måtte der for alle tider gøres op med dette Tyskland, og det var på baggrund af kravet herom, at de 3 stormagter i Potsdamaftalen afgav et højtideligt løfte om, at Tyskland nu skulle afnazificeres og demilitariseres.